

תמורות כמו כן יש לך לומר שלא דברו כאן בקרבן מסוים אלא בכלל הקרבנות שבכלל הקרבנות יש שלוש חומרות על התמורות אף שלא תמצא את כל החומרות בקרבן אחד ואם כן אין לך ללמוד מכאן שפר כהן גדול ביום הכפורים עושה תמורה שהרי לא דברו דוקא בו.

ותירצו, שעל כרחך הזבח שדברו בו, הוא זבח מסוים, שהרי אם הכוונה לכלל הזבחים, לא יכלו לומר שהתמורה חמורה מכלל הזבחים, בכך שהיא חלה על בעל מום קבוע שלא תצא לחולין לגיזה ועבודה, שהרי בכלל הקרבנות מצאנו גם כן קדושות קרבן החלות אף על בעלי מום קבוע, והן בכור, ומעשר בהמה^א, ואם כן, על כרחך הזבח שדברו בו, הוא זבח מסוים.

אבל התמורה שדברו בה אפשר שדברו בכלל התמורות כי כולן שוות ואין ביניהן חילוקים.

דף נ"א

אין להעמיד לא בפסח ולא בפסח שני

נתבאר, שרצו לומר, שהזבח שבו יש שלוש חומרות על התמורה, הוא פרו של כהן גדול ביום הכפורים, ומכאן לפשוט את ספיקו של רבי אלעזר, שהוא עושה תמורה.

ורב ששת דחה זאת, כי ניתן לומר, שהזבח שבו יש שלוש חומרות על תמורה, הוא אילו של כהן גדול ביום הכפורים, והוא עושה תמורה, אבל פרו אינו עושה תמורה.

אמנם לכאורה רב ששת היה יכול לדחות זאת באופן אחר, ולומר, שהזבח שבו יש שלוש חומרות על תמורה, הוא הפסח^ב, שהוא בא הן ביחיד והן לרבים בשותפות, והוא דוחה שבת וטומאה, וכשהוא של יחיד, הוא עושה תמורה.

ואמרו, שהסיבה שרב ששת לא אמר כן, כי דעתו כדעת רבי יהודה, שהפסח אינו קרב

^א בכור, קדושתו מרחם, בין תם בין בעל מום, ואין לו שום פדיון, שנאמר בו "אך בכור שור לא תפדה" ובמעשר בהמה נמי כתיב "לא יבקר בין טוב לרע", אלמא, חל על בעל מום, ופדיון אין לו, דכתיב "לא יגאלי". [רש"י].

^ב נראה משום דחטאת ואילו של אהרן לא הוה ליה למיתנינהו בלשון זבח סתמא, דלא אשכחן דאיכרי זבח אבל פסח, דכתיב "זבח פסח הוא". [תוס'].